

Д. Маминъ-Сибирякъ

Черното ухо



К олибата на дѣдо Братана се намираше въ жгъла на голѣмата овощна градина. Отъ градината надолу се спускаше стрѣм-на пжтека къмъ рѣката, а задъ рѣката се синѣше малка горичка, дето се въдѣха най-вече зайци. Зиме зайцитѣ не могатъ да намиратъ храна, та се стичаха презъ рѣката къмъ селото. Тѣхното най-обично мѣсто бѣха харманитѣ, заобиколени съ житни купи. Тукъ тѣ се хранѣха съ класоветѣ, що падаха отъ снопитѣ, а по-нѣкога се завираха въ самитѣ купи, дето се чувству-ваха най-щастливо, макаръ и небезопасно. Но най-много зайцитѣ обичаха крѣхкитѣ зеленчуци въ гради-ната и филизитѣ на ябълкитѣ, сливитѣ и вишнитѣ. Тѣхната кора е тѣй нѣжна и вкусна, а не както на тре-петликата или на другитѣ дървета. Нерѣдко зайцитѣ изпоразяваха цѣлата градина, макаръ да ги преслед-ваха безпощадно. Само дѣдо Братанъ можеше да ги дебне най-внимателно, защото бѣ успѣлъ да изучи всичкитѣ имъ дяволии. Въ тая работа много му по-магаше кучето Бѣгчо, което подушваше неприятеля още отъ далечъ. Колкото и тихо да се промѣкваше заекътъ по мекия снѣгъ, Бѣгчо ще чуе стѣпкитѣ му и ще се приготви за нападение. Дѣдо Братанъ и Бѣгчо